

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobců: **a) A. P. – M.**, a **b) nezl. J. P. – M.**, oba zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2012, č. j. OAM-24/ZA-ZA14-ZA14-2012, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 6. 2013, č. j. 28 Az 7/2012 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se odmítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců Mgr. Janu Urbanovi, advokátu se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Kasačními stížnostmi se žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle ustanovení § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastaveno řízení o žalobě stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2012, č. j. OAM-24/ZA-ZA14-ZA14-2012. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o tom, že žádosti stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany jsou ve smyslu ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu nepřijatelné a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek je i požadavek na podání kasační stížnosti ve stanovené lhůtě.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů ode dne doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí ustanovením § 40 s. ř. s., které stanoví, že lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který počátek lhůty určil. Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení krajského soudu, které obsahovalo rovněž poučení o možnosti podat proti němu ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu, bylo zástupci stěžovatelů doručeno fikcí dne 6. 7. 2013 (viz č. l. 26 spisu krajského soudu).

V daném případě byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu, tj. sobota 6. 7. 2013. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti dle odst. 2 téhož ustanovení podle shora uvedeného připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. sobotu 20. 7. 2013. V návaznosti na shora citovanou úpravu v ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. pak byl posledním dnem lhůty pro včasné podání kasační stížnosti nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí 22. 7. 2013.

Jak lze ověřit z č. l. 4 spisu Nejvyššího správního soudu, kasační stížnosti stěžovatelů byly podány až v úterý 23. 7. 2013, tj. den po zákonem stanovené lhůtě. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnosti byly podány opožděně, a z tohoto důvodu je podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

Ustanovený zástupce stěžovatelů Mgr. Jan Urban, advokát se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, doložil Nejvyššímu správnímu soudu vyúčtování nákladů zastoupení stěžovatelů. Ustanovený zástupce si nárokuje odměnu v celkové výši 6 364,60 Kč, spočívající v jednom úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) v hodnotě 3 100 Kč (sepis kasační stížnosti) za každého ze stěžovatelů ponížený podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 %, celkem tedy 4 960 Kč. Dále ustanovený zástupce účtuje náhradu hotových výdajů dle § 13 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Mgr. Urban je plátcem daně z přidané hodnoty, proto k uvedeným částkám připočetl i 21 % uvedené daně v celkové výši 1104,60 Kč.

S ohledem na skutečnost, že kasační stížnost byla podána opožděně, dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že úkon provedený ustanoveným zástupcem spočívající v podání kasační stížnosti nelze hodnotit jako účelný. Naopak lze konstatovat, že ustanovený zástupce nedostal své povinnosti, kterou je hájit zájmy klienta a poskytovat mu odbornou právní pomoc. Z uvedeného důvodu zdejší soud rozhodl, že se ustanovenému zástupci stěžovatelů odměna za zastupování nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu